

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστών και πρώτων ἀπαριθμούντες χρόνον
εδρευόμεναι και πάλιν'στην γήην των ΙΙαρθενώνων.

Στὸ χιλια κι ἑνιακόσα δεκαῆτη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' ἑθθείας προῶμε.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο—δ κέ ὠ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα δμως μέρη—δέκι φράγκα και' στὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν καντὸς εὐμούσου σελεπῆ
δτι πολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἄπριλη τοῦ μηνὸς ἐνιαί,
και φήγονται' στὴ σοῦβλ' ἀρνιά.

Ποῦντος χιλια και τρακόσακι' ἔδομηῆντα σὺν ἑφτά,
ἕως τώρα δὲν γινῆγκαν τέτοια κάζα σὰν κι' αὐτά.

**Τὰ ἑφετινὰ Βαγγέλια,
ὀπου τὰκούους μὲ γέλοια**
Α.

πάντα κουβαρνατάληκια,
και πάντα νὰ χαρίζετε
σὲ Μπέηδες τοιφλίκια.

Ἐκεῖνω τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα μιαρῷ,
ποῦ τοὺς ἀνθρώπους ἔσφαζαν ὡς εἶδος κοτοπούλια,
λόγος ἐγίνετο πολὺς
και μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς
γιὰ σάκκουος και σακκούλια.

Σὰς εὐχομαι και δωρεῶν και πλοῦτων ἀφειδίαν,
ἐγὼ δὲ νὺν ἀπέρχομαι νὰ κλαῖσω κατ' ἴδιαν
τὸ τρομαρώτατον κανὸν ἐκείνης; τῆς καφούλιας
κι' ἔλσεινῆς σακκούλιας.

Τότε, ποῦ μὰς ἐξάλιξαν πολλὰς ἀναμπουμπούλιας
κι' ἐτρόγαμε σβαρκιά,
ἐγέμυζαν σακκούλιας
και ἀδειάζανε σακκιά.

Ἄποχωρῶ και παρατῶ μὲ θλίψιν μου μεγάλην
δρᾶσιν χαριστικὴν,
ἀλλ' ἔμωος μὴν ἐλπίζετε πῶς φεσθὲ με πάλιν
'στὴν Οἰκουμηνικὴν.

Και διαλαλοῦσαν πετανοὶ
πῶς ἦσαν δλα νοῦλια,
και μένει φρικωδὸς κανὴ
τοῦ κράτους ἡ σακκούλια.

Εἶπε κι' ἀπεχαιρέτηος φίλους συγκυβερνήτας
πολὸ σπαρακτικὰ,
κι' ἐξῆλθεν ἔξω' στοὺς ἀγροὺς; κι' ἐρώτα μαργαρίτας
ἀν θᾶδρουν δανεικὰ.

Β'

Τότε Δραγοῦμης, προσοιδὸν ἐκείνην τὴν κανότητα,
ὀπου' σὸ κράτος τῶν Ρωμηῶν ἐγένενα τὴν φαιδρότητα,
και βλέπων πῶς δὲν εἰν' ἐλπὶς νὰ τὴν ἰδῃ γεμάτη
κατ' οἶκον ἀπεχώρηος μὲ δακρυμένο μάτι.

Ἐκεῖνω τότε τῷ καιρῷ,
τῷ κατὰ πάντα μιαρῷ,
ὀπου παντοῦ κυρίαρχον ἐδίσποξε τὸ φέμμα,
και μὲς' στὸν φούνη τὸν ντουμῆ
μὲ δίσψαν ἔτρεχαν φονιά
νὰ πιοῦν ἀνθρώπων αἷμα.

Κι' ἐφώναξεν: ἀμὴν ἀμὴν,
εἰρήνη διαρκὴς ὄμην,
πάντα νὰ θησαυρίζετε,

Τότε, πού νίκας ἔδρεπε κάθε ψευτοφυλλάδα,
σάκκουες ἐνέδυσαν πολλοί
κι' αὐτὴν τὴν τόσον προσφιλή
καὶ πᾶμπλουτον Ἑλλάδα.

Μέ σάκκουες δ' ἔτυπτον αὐτὴν
τὴν νιάν Ἀμαζόνα,
τὴν ἄλλοτε περικλυτὴν
σὲ λυθεριάς ἀγῶνα.

Κι' ἐφώναζαν: τρεῖς χαῖρ' Ἑλλάς
δαφνοστεφανωμένη,
κι' ἀρχίνα τώρα νὰ γελᾷς
μέσ' στὰ σακκιά χωμένη.

Καὶ πᾶς παῖδες ἀνέκραξε καὶ κάθε ποιητής:
τρεῖς χαῖρε, περιώνυμοι καὶ πάνοπλοι Ἑλλάς...
ἀλλὰ καὶ σάκκουες ἔδωσαν σ' τὴν δεξιὰν αὐτῆς,
ἵνα συντρίψῃ δι' αὐτῶν Βουλγάρων κεφαλὰς.

Κι' ἔνα Κουβέρνο γύρω της μ' ἕνα κανὸν σακκίδιον
ἔξυμνει: μὲ τρελλοχοροῦς
εἰρήνης πολεμοχαροῦς
τὴν δόξαν τὴν αἰθιον,
καὶ κάποιος γέρος περιθλαί καλάμῳ σπόγγον ὄξους
ἐπότιζε τὴν αἵρευσαν τοὺς σάκκουες τοὺς ἐνδόξους.

Γ'

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
ὄλα γ' ἴνηκαν σκουπίδια,
καὶ τῶ κράτους οἱ πατέρες
'πῆγαν' στὰ ξεκουμπίδια.

Καὶ κινοῦντες πότε πότε
πεινα σμένοι πατριῶται
τὴν κενὴν τῶν κεφαλῆν.

Εἶπαν μὲ τὸ στόμα χάσκα
πρὸς τὴν ἐνδοξὸν Βουλὴν:
τὴν κακὴ ψυχρῆ σου φάσκα.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις
ἔβλεπες πολλὴ σαπίλα
κι' ἔσκορποσαν δάφνης φύλλα.

Κι' ἐλαμπύριζαν ἀστέρεις
σὲ γερόντων Παρλαμέντα,
ποῦχαν κάνει φαλιμέντα.

Κι' ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τσουβάλια
ἐπροβάλανε κεφάλια
καὶ μ' ἀθιαντροπιὰ ματιμοῦς
ἐπερίπαιζαν τὰ κλήθη,
ποῦ κτυποῦσαν τὰ στήθη
μὲ λαχτάραις καὶ καθιμοῦς.

Καὶ πολλοὶ χωρὶς βρακιά
ἐτινάξαν σακκιά,
ὅμως ὄλα τῆσαν ἄδεια.

Μὰ καὶ σ' ἀδειανὰς σακκούλαις
ἀπλωθῆκαν γιὰ ρεμπούλαις
κάτι παστρικά ξεράδια.

Κόσμου μάτια λιμασμένα
ἔβλεπαν ἀρνὰ θρεμμένα
'στοῦ Κουβέρνου τὴν αὐλή.

Φίλων κᾶκιαις ξεχαστῆκαν
κι' οἱ θεοὶ Μήτσοι φιληθῆκαν
μὲ τῶ Πόσχα τὸ φίλι.

Κι' ἦλθαν πάλι Πισογαλαῖς
κι' ἀκουσθῆκαν πιστολιαῖς
μέσα σὲ πολέμων βρόντον.

Κι' ἔβλεπες λαὸ φαγᾶ,
ὅπου τ' οὐ σὸ γκριζε γι' αὐγὰ
τῆς φαλάκραις τῶν γερόντων.

Κι' εἶχαν σύνδεσμο σφικτό,
κι' εἶχαν ἔρωτα κι' ἀγάπαις
μὲ Βουλγάρους καὶ Τουρκιαῖς.

Καὶ μαζὶ μὲ τὸ σφαικτό
ἔτρωγαν τῶν φίλων φάπαις
καὶ τῶν φίλων τῶν σεβριαῖς.

Κι' ἄκουγες πολλὴ παρλάτα
κι' ὄλα γ' ἴνηκαν σαλάτα
μέσ' στὰ τόσα τὰ δεινὰ.

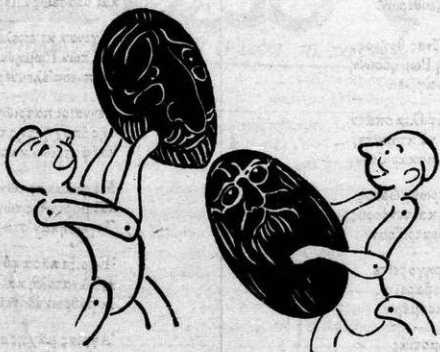
Καὶ δὲν εἰξευρε κανέναν,
μὴτ' ἐκείνος, ποῦχε φρένας,
ποῖος ἀλήθεια κυβερνᾷ.

Κι' ἦλθε μὲ Δαμπρὴ καινούρια
κι' ἔτρωγαν Δαμπρῆς κουλούρια
ὀμφοδοὶ τῆς κάθε στάνης.

Πόθους τρέφοντες κρυφίους
ἔφαλαν καὶ τοὺς Νυμφίους
ἐν κιθάραις κι' ἐν ὄργανοις.

Τρισμακάριος ὁ δοῦλος,
ὁ τοὺς γέροντας γεραῖρων
μέσα σ' ἕνα τέτοιο χάλι.

Πλὴν ἀνάξιος καὶ μοῦλος,
ὁποιος τῶν Φιλελευθέρων
δὲν τσακίζει τὸ κεφάλι.

**Τσουγκρίζουν σιγά
κεφάλια γ2'αυγά.**

Έξυμνεϊτε τήν παστάδα νέου νυμφικού θαλάμου...
τί γαμπροί και τί κοκκώνα!...
και μακάριος εκείνος, πούχει φόρεμα του γάμου,
για να μητ' μές' σ' τον Νυμφώνα.

Νίκης τρέπαια σ' τοδς γέροσ,
ξόλο σ' τοδς Φιλαυθέρουσ,
Κι' άφθονο σκορπάτε σ' όμμμα
σ' όσουσ τρέιε μαθροσ πόνοσ,
έπειδή με χάσκον σ' όμα
μένονσ έξω του Νυμφώνοσ.

Ώ Λαέ, τοδς βλάκασ άφεσ
να ζαρώσουσ σ' τήσ γωνιασ
με βαθύ σ' τα σπλάχνα πόνο.

Για τών γέρονσ μασ τήσ γκάφαισ
και τήσ στραβοτιμονιασ
δ Δευτέρησ φταιει μόνο.

Έν εκείναισ ταίσ ήμέραισ,
που φερναν οι γέροι γουρι,
και του κράτουσ οι πατέρησ
μασ τ' όφθανσ κουμπουρι.

Κι' έφυγα με παραζάλη
και πολλό συλλογισμό,
που δέν ιβανε του Ράλλη
τόν Προπολογισμό.

Τούτο τοδς έστενοχώρει,
κι' έφυγαν κι' οι φεσοφόροι
για να δούνε τα τοιφλίτσια, που τοδς χάρισε προσφάτ ως
τό παραπλουτίσαν κράτουσ,
πούχεν κιόλα, βρήκεν κιόλα,
και κανένας δέν πιστεύει,
μητ' εκείνοσ, που νηστεύει,
πώσ θ' άφήσωμε τα κόλλα.

Ένας ύμνοσ, που λυπάσαι,
κατά το γενεαί πάσαι.

Και γενεαί και φδλα
πολλά τε και ποικιλια
ύμνοσ ήχουσ μεγάλουσ.